

DE LAATSTE DOCHTER

SORAYA LANE

DE LAATSTE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 8

Vertaald door Erica Disco

eceaan

De laatste dochter is deel 8 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Last Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2026 Soraya Lane

© 2026 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046834992

ISBN 9789046835005 (e-book)

ISBN 9789046835012 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor Laura, Richard en Saidah.
Bedankt voor alles.*

Proloog

Frankrijk, 1938

Hope keek op naar Gus, die met zijn vingers door de hare gehaakt naar haar glimlachte. De wind liet haar haren wapperen en voelde koel aan op haar huid, maar haar aandacht was volledig bij de man die voor haar stond.

Hij is teruggekomen.

Er was een moment geweest, toen ze met haar ogen dicht en haar gezicht naar de hemel opgeheven in de schemering stond, dat ze echt had gevreesd dat hij weg zou blijven, maar ze had het mis gehad.

‘Ik kies voor jou, Hope,’ fluisterde hij. ‘Al word ik duizend keer voor de keuze gesteld, ik zal altijd voor jou kiezen.’ Hij trok haar dichtert tegen zich aan, met haar gezicht tegen zijn borst. Zijn armen lagen koesterend om haar heen en zijn lippen streken langs haar haar.

Pas nu ze naar het gestage kloppen van zijn hart luisterde, besepte ze hoe erg ze dat geruststellende geluid had gemist. ‘Hoe moet het nu verder met je familie?’ vroeg ze, met haar armen stevig om zijn middel geslagen.

‘We vergeten mijn familie, gaan hier weg en kijken nooit meer achterom.’ Toen ze naar hem opkeek, streek hij haar haar.

‘Maar...’

Hij drukte een warme zoen op haar lippen. ‘Er is geen maar. Het gaat nu alleen om jou en mij.’

Zijn glimlach deed haar huiveren en ze lachte toen zijn blik naar haar buik dwaalde, gevolgd door zijn beschermende hand.

‘Wij zijn nu een gezin, Hope. Jij, ik en ons kindje. Er is niets op deze wereld wat ik belangrijker vind.’

Met tranen in haar ogen bedacht ze dat ze nooit aan hem had moeten twijfelen. Daar had hij haar nooit reden toe gegeven, maar sinds ze wist dat ze in verwachting was, was ze als de dood om aan haar lot overgelaten te worden. ‘Waar gaan we naartoe?’ Ze streelde met haar duim langs zijn wang en volgde de contouren van het gezicht dat ze net zo goed kende als dat van haarzelf.

‘Naar Londen.’ Hij pakte haar hand beet, drukte een kus in haar handpalm en keek haar in de ogen. ‘Dat lijkt me wel een goede plek om opnieuw te beginnen. We hebben mijn familie niet nodig, of wie dan ook. Er is niets om bang voor te zijn.’

Ze leunde tegen hem aan en liet haar ogen dichtvallen toen hij met zijn lippen langs haar voorhoofd streek.

Londen.

Het was nooit bij haar opgekomen om naar het buitenland te gaan, maar zolang ze met Gus samen kon zijn, zou ze hem overal naartoe volgen.

1

Londen, 2022

Mia stond voor het huis met de rode deur. Het leek nog niet zo lang geleden dat ze samen met haar moeder op precies ditzelfde plekje had gestaan. Destijds was ze nog een klein meisje geweest en had ze zich vooral afgevraagd hoe moeilijk het zou zijn om in de magnolia te klimmen. Haar moeder had haar streng toegesproken toen ze dat hardop had gezegd, en nog eens toen ze het vergulde bordje naast de deur wilde aanraken.

Het bordje waarop vroeger stond dat dit Hope's House was, hing er nu niet meer, en de ooit zo glanzend geschilderde voordeur was inmiddels verschoten en afgebladderd. Het huis stond al jaren leeg en was sinds het overlijden van haar oudtante eigendom van een liefdadigheidsinstelling. Binnenkort zou het echter gesloopt worden om plaats te maken voor nieuwe woningen. Daarom was Mia hier nu. De liefdadigheidsinstelling had haar gevraagd om te kijken of er niets van sentimentele waarde was achtergebleven. Ze hadden haar een sleutel gegeven, zodat ze de komende weken kon komen en gaan wanneer het haar uitkwam, al ging ze ervan uit dat ze vandaag alles zou vinden wat ze eventueel wilde bewaren, en er daarna een punt achter zou zetten.

Mia deed de deur van het slot en stapte binnen in een stoffige, maar perfect geconserveerde woning. De meubels waren

afgedekt met plastic en voorzien van labels omdat ze aan een vrouwenopvang gedoneerd zouden worden. Verder mocht Mia meenemen wat ze maar wilde, inclusief Hopes kunstverzameling. Wat achterbleef, zou samen met het huis worden gesloopt.

Het riep veel herinneringen op om hier al die jaren later weer te zijn, bedacht Mia terwijl ze naar een groot schilderij in de hal staarde. Dat had ze altijd al mooi gevonden, en ze nam zich voor om het te houden, net als de rest van de schilderijen in huis. Daarna liep ze naar de keuken. Ze trok de jaloezieën omhoog en staarde naar het verschoten tuinmeubilaire. Tot haar schrik lag de tuin er verwilderd bij. Ze zag zichzelf daar nog rondrennen en spelen, terwijl haar moeder en Hope koffiedronken op het terras, de middag dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Hope had gezegd dat ze niets liever zag dan een kind dat op blote voeten in het gras van de zon genoot. Mia had haar meteen aardig gevonden; helemaal niet de saaie oude dame die ze had verwacht. Nu stond de tuin vol met onkruid, zag het gazon er verwaarloosd uit en werden de bomen en heggen duidelijk al lange tijd niet meer gesnoeid. Het was een wereld van verschil met vroeger.

Ze nam een kijkje in de voor- en achterkamer en besloot vervolgens naar boven te gaan. In de logeerkamers waar ooit zwangere vrouwen hadden verbleven die nergens anders terecht konden, stonden alleen nog bedden en kasten. Het vertrek dat Hope als studeerkamer had gebruikt, was veel interessanter.

Daarbinnen keek Mia om zich heen naar het bureau en de boekenkasten, maar haar blik bleef hangen bij het vloerkleed. Waarom wist ze niet precies, maar opeens voelde ze de overweldigende drang om het mee te nemen. Iets aan de kleuren

en het patroon sprak haar gewoonweg aan, en ze merkte dat ze iets persoonlijks van Hope wilde hebben. Het kleed was echter nog niet voor de helft opgerold, of haar aandacht werd naar twee van de vloerplanken getrokken die niet goed op elkaar leken aan te sluiten. Er was een kier waar ze makkelijk haar vingers tussen kon laten glijden om een rukje aan een van de planken te geven.

Wat hebben we hier?

Mia boog zich voorover. Haar knieën protesteerden tegen de hardhouten vloer, terwijl ze de andere losse plank optilde en haar hand in het gat eronder stak.

Er stonden zeven stoffige houten kistjes op een rij. Toen ze het eerste oppakte, zag ze dat het was dichtgebonden met een touwtje waaraan een naamkaartje was bevestigd. Dat gold ook voor de andere kistjes, alleen stond op elk ervan een andere vrouwen naam.

Heeft Hope deze hier verstoppt?

Nadat Mia de kistjes had gepakt, ging ze op haar billen zitten om ze eens goed te bekijken. Ze wist niet precies wat ze met deze ontdekking aan moest, maar hoe graag ze de kistjes ook wilde openmaken om er een kijkje in te nemen, dat voelde niet goed. Alsof ze in andermans dagboek zou snuffelen.

Die kistjes zijn hier niet voor niets verborgen. Het is niet aan mij om ze open te maken.

Waarschijnlijk zou de advocaat die Hopes nalatenschap beheerde hier wel raad mee weten. Ze had sterk het gevoel dat de kistjes herenigd moesten worden met de vrouwen voor wie ze waren achtergelaten. Als ze niet belangrijk waren, had Hope ze toch niet bewaard? Of was het juist de bedoeling dat ze verborgen zouden blijven? Haar oudtante leek er in elk geval alles aan gedaan te hebben om daarvoor te zorgen.

Mia stond op en keek of ze ergens een tas zag, of iets anders waar ze de kistjes in kon opbergen. Voor het geval er nog meer verborgen schatten waren, doorzocht ze ook de rest van de kamer, maar ze vond alleen papieren en een notitieboek met een versleten omslag van zwart leer.

Kijk nou nog één keer onder de planken.

Het gat in de vloer bleef maar naar haar lonken, dus liet ze zich weer op haar knieën zakken, tastte ze rond en gebruikte ze de zaklamp op haar telefoon om te zien of er nog meer lag.

Uiteindelijk sloten haar vingers zich om nog een kistje, en een fles.

Ze haalde beide voorwerpen tevoorschijn en bleef er even naar zitten kijken. Het flesje was groen getint en op de voorkant stond een mooie, ietwat ouderwetse illustratie van een fee. Ze zette het naast zich neer en besloot het mee te nemen omdat het voor Hope kennelijk belangrijk genoeg was geweest om het te verstoppen. Vervolgens keek ze naar het kistje, dat er anders uitzag dan de andere exemplaren. Het had een iets ander formaat en was gemaakt van een ander soort hout met een grauwere kleur, alsof het al wat ouder was. Dit kistje was niet van een naam voorzien. Dat dacht ze althans, tot ze het voorzichtig openmaakte en er een naamkaartje in aantrof waarop de naam Hope stond. Het handschrift was anders dan op de andere naamkaartjes, en tot Mia's teleurstelling was het kistje verder leeg.

Hoewel ze geen idee had wat dit allemaal betekende, was haar nieuwsgierigheid gewekt. Ze wist nu al dat ze er alles aan zou doen om de kistjes met hun beoogde eigenaar te herenigen. Ook al waren ze lang verborgen gebleven, als Hope ze belangrijk genoeg had gevonden om ze veilig te bewaren, konden ze weleens een belangrijke link met het verleden bevatten.

Of op zijn minst een aandenken voor iemand die dat misschien niet eens verwachtte.

De advocaat had haar verteld dat Hope alles zorgvuldig had gedocumenteerd, dus zat het er dik in dat de namen op de kistjes in die dossiers terug te vinden waren.

Dat hoopte ze tenminste.

2

Heden, Londen

Mia zat aan de bar en sloeg het versleten, zwarte notitieboekje dat ze in Hopes studeerkamer had gevonden open. Zoals gewoonlijk in het midden, bij de bladzijde die was gemarkeerd met een blauw lint.

Hoe vaak ik ook naar deze tekeningen kijk, ze blijven me fascineren.

Jammer genoeg kwam ze er alleen maar niet achter wat ze te betekenen hadden.

Had je maar iemand in vertrouwen genomen voordat je overleed, Hope.

Ze reikte in haar tas, pakte het houten kistje en het groene flesje dat ze vier jaar geleden had gevonden en zette ze voor zich neer. De voorwerpen waren nog steeds een raadsel voor haar, maar ze was vastbesloten dat raadsel op te lossen. Sterker nog, ze werd steeds nieuwsgieriger naar haar oudtante.

Ze was vooral gefascineerd door het groene flesje en de vraag waarom Hope zoveel schetsen bezat die een vage gelijkenis vertoonden met de fee op het etiket. Tijdens hun bezoeken aan Hope had ze haar nooit zien tekenen. Maar als dit boekje van haar was – en Mia had alle reden om daarvan uit te gaan – dan moesten deze schetsen door haar oudtante zijn gemaakt. Een andere verklaring kon ze niet bedenken.

‘Kan ik je een van onze beroemde cocktails aanbieden?’

Mia keek op, in de ogen van een glimlachende barman. ‘Eh... ik heb de kaart nog niet bekeken, maar...’

‘Mag ik iets voor je mixen? Als je het niet lekker vindt, krijg je het van het huis.’

Zijn glimlach was zo onweerstaanbaar dat ze onwillekeurig in de lach schoot. Het was al een hele poos geleden dat iemand met haar had geflirt, áls hij dat al deed. Waarschijnlijk was hij gewoon heel goed in zijn werk. ‘Ach, waarom ook niet?’ Ze was een half uur te vroeg voor haar afspraak met de vrouwen, dus had ze alle tijd.

Hij draaide zich om, pakte een cocktailglas en schonk er iets in dat hij even liet rondwalsen en er vervolgens weer uit gooide.

Het goedje deed haar denken aan voedingskleurstof en liet een heldergroen laagje achter. Verwonderd staarde ze ernaar, terwijl hij een gimlet bereidde en naar haar toe schoof.

‘De magie van absint,’ zei hij grijnzend. ‘Ik probeer het een ander imago te geven.’

‘Absint? Ik weet dat ik zei dat je je gang mocht gaan, maar –’

Verward keek hij haar aan. ‘Sorry, ik dacht dat je blij verrast zou zijn, vanwege dat flesje waarnaar je zat te staren.’

Haar wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Dit flesje? Herken je het?’

Hij leunde met zijn ellebogen op de bar en stak zijn hand uit naar het flesje dat ze daar had neergezet. ‘Mag ik?’

Ze knikte. Haar nieuwsgierigheid won het, ook al schreeuwde haar intuïtie dat ze dit kostbare aandenken aan haar oudtante door niemand mocht laten aanraken.

‘Dit...’ Voorzichtig draaide hij het flesje om zodat hij het goed kon bekijken. ‘... is zonder enige twijfel een heel oud

flesje absint. Als ik me niet vergis, was het verbod op absint nog van kracht in de tijd dat het gemaakt werd. Dit is een bijzondere vondst.'

'Weet je dat allemaal door alleen naar het flesje te kijken?'

'Ik zag het aan de groene fee,' zei hij schouderophalend. 'Nou, ga je die cocktail nog proeven, of blijf je er alleen maar bewonderend naar staren? Ik weet zeker dat je hem lekker vindt.'

Mia aarzelde. Absint was niet bepaald een drankje dat ze altijd al had willen proeven, maar uit nieuwsgierigheid nam ze toch een slokje. Het was zoeter dan ze had verwacht, en pas bij de volgende slok drong het tot haar door hoe heerlijk het smaakte.

'En? Wat vind je ervan?'

Ze zette het glas neer. 'Dit zou weleens een van de lekkerste cocktails kunnen zijn die ik ooit geproefd heb.'

'Wist je echt niet wat dit voor flesje was?' vroeg hij.

Ze voelde zich dom omdat deze vreemdeling direct doorhad wat het was, en zij daar nu pas achter kwam. 'Nee, echt niet. Bedankt dat je het me hebt verteld, want ik vroeg het me al heel lang af. Wie had gedacht dat ze alleen maar naar een bar hoefde te gaan om het antwoord te krijgen? 'Het is samen met nog wat andere dingen nagelaten door mijn oudtante. Die leeft al een poosje niet meer, en ik probeer alle aanwijzingen over haar verleden in elkaar te puzzelen.' Ze zuchtte. 'Hoe fijn ik het ook vind dat ik nu weet wat dit is, het voelt nog steeds als een doodlopend spoor.'

'Haar verleden moet wel heel interessant zijn als ze iets met de productie van absint te maken had,' merkte hij grinnikend op. 'Het is geen drankje voor watjes.'

Aan de andere kant van de bar kwam er iemand aan die

wilde bestellen, en de barman leunde nog een laatste keer met een aanstekelijke grijns naar Mia toe. ‘Dat drankje krijg je van mij. Mocht je nog vragen hebben, laat het me dan na mijn dienst gerust weten. Ik ben benieuwd naar dat mysterie van jou.’

Ze knikte en nam nog een slokje terwijl hij wegliep. Haar wangen gloeiden door al die aandacht. Hoewel ze nog allerlei vragen voor hem had, was ze van plan om eerst zelf op onderzoek uit te gaan, zodat ze wat minder onnozel zou overkomen. Natuurlijk had ze weleens van absint gehoord, maar ze had niet geweten dat het drankje iets te maken had met een groene fee.

Het volgende moment werden haar overpeinzingen verstoord door een warme hand op haar rug. ‘Jij ziet eruit als een vrouw die een raadsel probeert op te lossen.’

Lachend draaide ze zich om en omhelsde ze de beeldschone brunette die achter haar was opgedoken. ‘Charlotte!’ Haar research was ze op slag vergeten. ‘Wat fijn om je te zien.’

‘Er zijn grenzen aan hoelang ik met mijn broer en mijn vriend naar voetbal kan kijken,’ zei Charlotte kreunend. ‘Dankzij jou kon ik er even tussenuit. Ik snak naar een beetje vrouwelijke energie.’

Het viel Mia op hoe goed Charlotte eruitzag. Tijdens hun vorige ontmoeting, vlak voor een drukke dienst in het restaurant waar Charlotte destijds als chef-kok werkte, had Mia haar het houten kistje gegeven dat voor haar oma was achtergelaten. Sindsdien hadden ze contact gehouden, maar inmiddels zag ze er beduidend anders uit. Haar ogen schitterden nog feller, haar glimlach was breder. ‘Hoe bevalt het in Noorwegen?’

‘Geweldig. Ik ben daar zo gelukkig.’ Charlotte kwam naast haar zitten. ‘Al is het ook fijn om weer even in Londen te zijn.’

Het voelt een beetje alsof ik verscheurd word tussen twee plekken waar ik me thuis voel en ik er maar niet achter kom waar ik het fijner vind.’

Mia klapte het notitieboek dicht en maakte aanstalten om het flesje weer in haar tas te stoppen, maar Charlotte reikte er al naar. ‘Is dit van Hope geweest?’

‘Ja. Volgens de zeer oplettende barman is het een oud flesje absint.’

Charlotte wierp een blik op hem. ‘Hm, dus hij is niet alleen woest aantrekkelijk, maar ook nog eens nuttig.’

Daar moesten ze allebei om lachen, al kwam daar snel een eind aan omdat een tweede vrouw van achteren haar armen om Mia heen sloeg en net zo vriendelijk en warm naar haar glimlachte als Charlotte had gedaan.

‘Georgia!’ Mia stond op om haar te omhelzen.

‘Jammer dat Ella er niet is,’ verzuchtte Georgia. ‘Met haar erbij was de reünie pas echt compleet geweest, zeker aangezien zij je heeft aangespoord om je eigen mysterie op te lossen.’

Mia gebaarde naar Charlotte, die nog aan de bar zat. ‘Dit is Charlotte. Charlotte, dit is Georgia. En Ella is een van de andere kleindochters die ik gaandeweg heb leren kennen.’

‘Momenteel is ze met haar liefde op vakantie in Griekenland,’ vulde Georgia aan, voordat ze Charlotte omhelsde, ‘maar ze had je heel graag willen ontmoeten. Door de zoektocht die we allemaal achter de rug hebben, lijkt het of we al eeuwen met elkaar bevriend zijn.’ Ze keek de andere vrouwen een voor een aan. ‘Hopelijk kunnen we Mia helpen met haar aanwijzingen. Dan is de cirkel pas echt rond.’

‘Zullen we aan een tafeltje gaan zitten en iets drinken?’ stelde Charlotte voor. ‘Georgia, wil jij hetzelfde als Mia, of liever iets anders?’

‘Ik moet er wel bij zeggen dat hier een vleugje absint in zit.’

Georgia keek met opgetrokken wenkbrauwen naar het groene drankje dat Mia omhooghield. ‘Eh... ik denk dat ik voor iets gewoners ga. Een margarita, misschien?’

Terwijl Charlotte bestelde, liepen de andere vrouwen alvast naar een tafeltje.

‘Vertel eens,’ zei Georgia. ‘Wat heeft dat flesje met Hope te maken?’

‘Dat weet ik eerlijk gezegd niet. Het lijkt me sterk dat mijn oudtante in Frankrijk illegaal drank heeft gestookt en vervolgens een tehuis voor ongehuwde zwangere vrouwen en hun kinderen heeft opgericht in Londen.’

‘Weet je zeker dat er absint in heeft gezeten?’

Mia knikte. ‘De barman herkende het meteen, alleen weet ik niet goed wat ik hiermee opschiet.’

Georgia pakte haar hand vast. ‘Dan is het maar goed dat wij er zijn om je te helpen, vind je niet? Dat is wel het minste wat we kunnen doen, na alles wat jij voor ons hebt gedaan.’

Met een zucht haakte Mia haar vingers door die van Georgia. Doordat ze de zeven vrouwen had opgespoord die afstamden van vrouwen die iets met Hope’s House te maken hadden, had ze er in elk geval een groep bijzondere vriendinnen bij gekregen. Het feit dat Georgia tegenover haar zat, gaf wel aan hoe close ze waren geworden. Ze dacht nog vaak terug aan de kistjes die ze had gevonden, en dat die vondst ertoe had geleid dat ze later met al die onbekende vrouwen in een advocatenkantoor had gezeten en had geprobeerd uit te leggen waarom ze hen had uitgenodigd. Sindsdien waren hun levens ingrijpend veranderd.

‘Opgepast,’ fluisterde Georgia. ‘Die knappe barman van je komt deze kant op.’

3

Mia probeerde niet verrast te lijken door al die aandacht en hoopte maar dat ze niet al te hevig bloosde.

De barman kwam inderdaad met een dienblad met drankjes naar hen toe, met Charlotte in zijn kielzog. ‘Hij stond erop om ze voor me te dragen,’ zei ze schouderophalend.

Aan zijn glimlach te zien kwam hij niet alleen vanwege de drankjes hiernaartoe. Door de por die Georgia haar gaf, wist ze dat ze zich dat waarschijnlijk niet inbeeldde, alleen had ze geen idee hoe ze de anderen duidelijk moest maken dat ze hooguit een beetje wilde flirten.

‘Dames.’ Met een knipoog naar Mia zette hij de drankjes neer.

‘Ik weet niet of ik al aan een tweede rondje toe ben, hoor.’

‘Voor jou is het kennelijk gratis,’ zei Charlotte, die één wenkbrauw optrok.

Georgia schoot in de lach.

‘Alleen dit drankje nog,’ zei hij glimlachend. ‘Het gebeurt me niet elke dag dat er een mysterieuze klant binnenkomt met een zelfs nog mysterieuzer flesje.’

Mia bedankte hem. Tot haar verbazing liet hij zich naast haar op één knie zakken, zodat hun ogen zich op gelijke hoogte bevonden. Met bonkend hart probeerde ze te bedenken hoe ze hem voorzichtig kon afwijzen.